

enkelte Gange — at en Mand kan være bleven faaret i Felten. I denne Alder — jeg figter her til nogle og tyve Aars Alderen — er det Noget, der ligger nær at unge Mennesker, selv om de have faaet en eller anden Legemsbestadigelse, ikke ville komme mere frem med den, end naar det er absolut nødvendigt. Man kan tænke sig, at en Mand, der ikke er gift endnu, i den Alder kan sige: Jeg feiler ingen Ting; der viser sig heller ikke Noget ved Udskrivningen af Sasareth og hjemme viser der sig heller Intet; men den Tid kommer ofte hurtigt, især naar Manden anstrenger sig ved Arbejde, at det kommer frem og frem i Løbet af en halv Snes Aar. Manden kan være bleven gift, uden at Konen har den allermindste Formodning om, at han er i den Forstand Svalid. Nu kan jeg ikke se rettere end, at en saadan Kone, naar hun bliver Enke — kortere eller længere Tid efter — er ildes tillet. Der er Intet til Dinder for, at Manden længere Tid efter kan faae Svalbdeforsjrgelse efter denne Lov, men denne Ret bliver fraaristet Konen, hvis Loven ikke faaer dette Tillæg. Det vil nemlig da efter den ærede Finansministers Fortolkning, — og jeg vil ikke vove at modsigge ham paa dette Omraade, — ikke være muligt for Regjeringen og Finansministeren at kunne hjælpe en saadan Enke, om ogsaa Billigheden taler derfor, og der virkelig er Trang tilstede. Jeg vil derfor paa det Indstændigste tillade mig at anmode Thinget og Regjeringen om at tiltræde dette lille Ændringsforslag.

Finansministeren (Strup): Det første Ændringsforslag gaar jo ud paa eller figter til at give Militære, der have paadraget sig en Legemsbestadigelse under deres militære Tjeneste en ubvidet Afgang til Svalbdeunderstøttelse ved at forandre Ordene: Ved Udfjørelsen af sine militære Tjenesteplichter til: I Anledning af sine militære Tjenesteplichter. Jeg ser ikke ret, hvordan denne Forandring skulde kunne bidrage til, at man kunde komme til Hjælp i saadanne Tilfælde, som det ærede Medlem fra Frederiksberg Amt (Dinesen) tog Ordet for under første Behandling, da han anbefalede en Ændring i denne Retning. Jeg tror, at, naar der i saadanne Tilfælde ikke tilstaaes Svalbdeunderstøttelse, er det ikke paa Grund af, at Ordene udelukke det, men fordi andre Omstændigheder ikke have været i den Grad oplyste eller beviste, at Bestyrelsen har troet at kunne gjøre det. Men dersom jeg har Ret deri, er det klart nok, at en saadan Forandring ikke vilde have hjulpet. Dersom jeg forstod den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ret, var Meningen med denne Ændring mere den, at Thinget, ved at stille Forslaget, udtaler sig for eller udtaler Dnske om, at man ved Bedømmelse af Svalbiditetstilfælde skulde være

faa indbefommende mod Svalbiderne som muligt. Jeg tror nok, at det var den ærede Ordførers Betragtning; men i saa Tilfælde vilde jeg ønske, at dette Dnske af Thinget kun maatte blive bragt frem gennem Udtalelser og ikke igjennem Afstemning over et Punkt som dette; thi hvad man end vil dømme om den mulige Forsjfel mellem de to Udtryk „ved“ og „i Anledning af“, saa tror jeg dog i hvert Tilfælde, at det maa indrømmes, at Udtrykket „i Anledning af“ bliver end mere tvivlsomt end Udtrykket „ved“, og her gjælder det jo om at give en Ret. Det er jo ikke en Afgang, men en Ret, der her gives, og hvor der er Tale om at give en Ret, forekommer det mig at være ønskeligt, at de Udtryk, i Genhold til hvilke Retten kan gjøres gjældende, ere saa præcise som mulig. Man maa paa ingen Maade tro, at det Udtryk, som nu er brugt i § 1: „ved Udfjørelsen af sine militære Tjenesteplichter“ for Dieblisset fortolkes og anvendes i den snævraste Forstand, det er ingenlunde Tilfældet. Naar f. Ex. en Militær bliver Svalid ved en Sygdom, jeg vil kalde det en Kasernefygdom, en Sygdom, som han er særlig udsat for ved sit Liv i Kasernen, saa bliver han betragtet som Svalid med Ret til Understøttelse. Selvsjlgelig betragtes han ikke som Svalid med Ret til Understøttelse paa Grund af enhver under Tjenestetiden ved Sygdom paadraget Svalbiditet, men naar Sygdommen maa anses for særlig at staa i Forbindelse med hans Garnison, saa bliver Understøttelsen given ham. Dette kun som Exempel paa, at Ordet „ved“ ikke nu opfattes i allerstrengeste Betydning, og dersom det ikke er saaledes, ser jeg ikke rettere end, at Ombytningen af Ordet „ved“ med „i Anledning af“ i alt Fald let vilde give Anledning til Tvivl og Misforstaaelse. Man vilde endog kunne gaa saa vidt i Spørgsmaalet om Anvendelsen af Udtrykket „i Anledning af“, at der kunde spørges, om en Svalbiditet, hidværende fra en i Tjenesten paadragen Straf, skulde give Afgang til Forsjrgelse, thi denne Straf kan siges at være paadraget i Anledning af Tjenesten. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at forandre Udtrykket „ved“, for at der skal kunne gives Svalbdeunderstøttelse i de Tilfælde, hvor man i Virkeligheden vilde anfse det for at være rigtigt og forsvareligt, og jeg frygter for, at netop Ombytningen med Ordene „i Anledning af“ vil foranledige, at der vil optaa megen Tvivl om Anvendelsen. Havde dette Udtryk staaet der fra Først af, vilde det ikke have været saa betænkeligt, som netop at ombytte Udtrykket „ved“ med „i Anledning af“. Noget overordentlig Betydning tillægger jeg ikke dette Spørgsmaal, men jeg vilde dog fravaade at forandre det gamle Udtryk.

Ændringsforslaget under Nr. 2 skal jeg forbigaa, da jeg i Virkeligheden maa betragte det som afgjort ved Afstemningen over det ganske